

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/11/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2613203670
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2613203670.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti o maloleté deti D.: H., nar. XX.X.XXXX a N., nar. X.X.XXXX, obe bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Senici, deti rodičov - matky: Mgr. B. D., nar. XX.X.XXXX, bytom Z., S. XXX/X a otca: F. D., nar. XX.X.XXXX, bytom O. C. XXX, t.č. bytom N. O., R. XX, o návrhu matky na zvýšenie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 2.12.2013 č.k. 5P/72/2013-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í** a **vec mu** **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zvýšil vyživovaciu povinnosť otca voči maloletemu H. zo sumy 60 Eur mesačne na sumu 100 Eur mesačne s účinnosťou od 1.4.2013, splatnou k rukám matky, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, nedoplatok otca na zročnom výživnom na maloletého H. za čas od 1.4.2013 do 30.11.2013 v sume 320 Eur súd povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 30 Eur, splatných spolu s bežným výživným, do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok počnúc dňom právoplatnosti rozsudku. Súd zvýšil i vyživovaciu povinnosť otca voči maloletej N. zo sumy 50 Eur mesačne na sumu 100 Eur mesačne s účinnosťou od 1.9.2013, splatnou k rukám matky, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred. Nedoplatok otca na zročnom výživnom na maloletú N. za čas od 1.9.2013 do 30.11.2013 v sume 150 Eur súd povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 20 Eur splatných spolu s bežným výživným do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku. Súd tým zmenil rozsudok Okresného súdu Skalica č.k. 2C/169/2010-23 zo dňa 2.9.2010 v časti výroku o výške vyživovacej povinnosti otca voči maloletemu H. a maloletej N.. Záverom súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne ust. § 78 ods. 1, 3, § 26, § 62 ods. 2, 4, 5, § 75 ods. 1 veta prvá, § 76 ods. 1 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine ako aj ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. Vecne potom argumentoval zistenými pomermi účastníkov a s poukazom na ne skonštatoval, že návrh matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca voči maloletemu H. a maloletej N. bol podaný dôvodne. Od určenia vyživovacej povinnosti otca voči obom maloletým deťom prešla doba viac ako tri roky, za ktorú náklady na výchovu a výživu obidvoch maloletých detí vzrástli už len ich vekom a podstatne ich nástupom na stredné školy. Maloletý H. je žiakom strednej školy od septembra 2012 a maloletá N. je žiačkou strednej školy od septembra 2013. Súd pri rozhodovaní vychádzal nielen zo súčasných príjmov rodičov a to priemerného zárobku otca v sume 664,43 Eur mesačne a priemerného zárobku matky v sume 227,33 Eur mesačne (70,33 Eur plus 157,- Eur), pričom do zárobku matky súd zarátal i splátku úveru v sume 157 Eur mesačne, ktorú zatiaľ matke platí zamestnávateľ, ale vzal v úvahu i tú skutočnosť, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Otec si kúpil rodinný dom za 66.000 Eur, pričom mesačne spláca splátku úveru na tento dom v sume 425 Eur, avšak tieto výdavky otca neboli podľa názoru súdu vynaložené nevyhnutne a preto nemôžu mať prednosť pred vyživovacou povinnosťou otca voči jeho maloletým deťom. Obidvaja rodičia sú povinní nielen finančne sa podieľať na výžive svojich detí, ale

aj na ich výchove, pričom nie je možné opomenúť ani osobnú starostlivosť matky o obidve maloleté deti, ktorú vynakladá nepretržite. S poukazom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že príjmové a hlavne majetkové pomery otca odôvodňujú, aby sa zvýšeným výživným podieľal na ich výžive. Súd preto zvýšil vyživovaciu povinnosť otca voči maloletému H. zo sumy 60 Eur mesačne na sumu 100 Eur mesačne s účinnosťou od 1.4.2013, teda od prvého dňa mesiaca, v ktorom matka podala svoj návrh, nakoľko maloletý začal strednú školu navštevovať už v septembri 2012 a voči maloletej N. zo sumy 50 Eur mesačne na sumu 100 Eur mesačne s účinnosťou od 1.9.2013, teda od prvého dňa mesiaca, v ktorom maloletá začala navštevovať strednú školu. Zvýšením vyživovacej povinnosti otca so spätným účinkom od 1.4.2013 vo vzťahu k maloletému H. a od 1.9.2013 vo vzťahu k maloletej N. vznikol otcovi nedoplatok na zročnom výživnom a to v prípade maloletého H. v sume 320 Eur a v prípade maloletej N. v sume 150 Eur, ktoré povolil súd otcovi splácať v mesačných splátkach spolu s bežným výživným do zaplatenia a to v prípade výživného na maloletého H. v splátkach po 30 Eur mesačne a v prípade výživného pre maloletú N. v splátkach po 20 Eur mesačne. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p..

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie otec maloletých detí, ktorým sa vychádzajúc z jeho obsahu domáhal, aby bol napadnutý rozsudok zmenený tak, že návrh matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom bude zamietnutý. Poukázal na to, že matka maloletých detí deklarovala svoj príjem iba vo výške 70,33 Eur, pretože mesačne zo svojho platu spláca 157 Eur úver vo výške 33.200 Eur čerpaný na kúpu bytu. Sám na pojednávaní žiadal súd prvého stupňa, aby matka svoje tvrdenie o takto nízkom príjme vo výške 227,33 Eur (70,33 Eur plus 157 Eur splátka) zdokladovala. Súd prvého stupňa vykonanie navrhovaného dôkazu nepripustil. V konaní rovnako poukázal na skutočnosť, ako je možné, že matka získala úver pri tak nízkom mesačnom príjme, keďže sám má s priateľkou úver na dom a je mu známe, aké podmienky týkajúce sa výšky príjmu banky pri poskytovaní úveru vyžadujú. Tvrdenie matky o výške jej príjmu preto považuje za nepravdivé. Za neobjektívnu považuje aj správu kolízneho opatrovníka, že on o svoje deti nejaví záujem. Platil im telefóny s paušalom a občas im dal aj nejaké peniaze mimo stanoveného výživného, bral ich na výlety, zobral ich na nákupy do Rakúska, kde im nakúpil športové oblečenie, zobral ich na dovolenku do Chorvátska. Až v novembri 2012 mu maloletá dcéra cez facebook oznámila, aby im dal pokoj a nech matke nerobí zle, pričom sám bol z tejto informácie prekvapený, pretože s matkou maloletých detí nebol ani v kontakte. Predpokladá, že podnet na takéto chovanie maloletej dala samotná matka. Sám má trojročnú vážnu známosť, s priateľkou plánuje spoločnú budúcnosť a spoločne si kúpili aj rodinný dom v N. O., ktorý rekonštruujú. Na tento dom si zobrali úver a sám ho spláca sumou 425 Eur mesačne. Zatiaľ s priateľkou žijú u jej rodičov, ktorým na domácnosť prispievajú sumou 60 Eur mesačne a bez ich pomoci by svoju finančnú situáciu zvládli len ťažko. Napokon spochybnil vo veci podané stanovisko kolízneho opatrovníka, pretože matka maloletých detí pracovala jeden rok ako sociálna pracovníčka a bola kolegyňou pracovníčky kolízneho opatrovníka.

Matka ani kolízny opatrovník odvolací návrh nepodali.

Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu otca poukázal, že má za to, že výživné určené napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa je primerané veku a potrebám detí. Obe už študujú na strednej škole, do školy denne dochádzajú autobusom, len mesačné cestovné je v sume 40 Eur. Osobnú starostlivosť a výchovu detí zabezpečuje matka, otec ako sám uviedol v odvolaní sa od novembra 2012 s deťmi nestretáva, neprispieva im nad rámec výživného. Zvýšené výživné tiež považujú za zodpovedajúce príjmovým a majetkovým pomerom oboch rodičov.

Matka maloletých detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca poukázala na to, že obe navštevujú stredné školy, čím sa podstatne zvýšili ich náklady. Pokiaľ otec maloletých detí v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dôkaz o výške jej príjmu, sama súdu predložila doklad o príjme za obdobie od 1.4.2012 do 31.10.2013. Pokiaľ ide o záujem otca o maloleté deti, s týmito sa stretol niekoľkokrát po rozvoze. Išlo o krátke stretnutie, raz s nimi sedel pol hodiny v aute, niekedy boli navštíviť jeho matku, starú matku detí. Keď predal dom, v ktorom predtým žili, išiel s priateľkou a jej deťmi na dovolenku do Chorvátska a vtedy zobral aj ich spoločné deti. Pokiaľ uvádza, že ich brával na výlety, išlo iba o spomínaný výlet do Bojníc, kde išiel s priateľkou a jej deťmi a zobral aj ich spoločné deti. Do spomínaného Rakúska ich zobral len raz a kúpil im tenisky a mikinu. Maloleté deti neprestali navštevovať odporcovu matku, teda ich starú mamu a tetu. Predpoklad otca, že deti ovplyvňuje, aby s nimi nebol v kontakte, je zlý. V jej záujme bolo, aby spolu udržovali pekný vzťah i napriek tomu, že ona sama s ním nezostala. Sama sa s deťmi o tom veľmi často rozprávala a ponúkla im, že ich za otcem odvezie. Deti jej však povedali,

že to má nechať na nich. Posledné dva roky otec nebol s deťmi v kontakte vôbec a okrem výživného, ktoré sama musela dať riešiť exekučne, žiadnym iným spôsobom neprispieva na ich materiálne potreby a už vôbec nie výchovne.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 81 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že vzhľadom na odňatie možnosti konať účastníkom, bolo nevyhnutné rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samy sa živiť. Obaja rodičia pritom prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý z rodičov bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti pritom súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

V zmysle § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného na maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

Podľa § 163 ods. 1 O.s.p. rozsudok odsudzujúci na plnenie v budúcnosti zročných dávok alebo na plnenie v splátkach možno zmeniť ak sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok alebo splátok. Zmena rozsudku je prípustná od času, keď došlo k zmene pomerov.

Pri rozhodovaní o zmene výživného v zmysle citovaných ustanovení zákona je nevyhnutné previesť porovnanie okolností dôležitých pre určovanie výživného tak v dobe skoršieho ako i nového rozhodovania a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Je pritom potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, ak sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne okolnosťami na strane povinného, resp. oprávneného, alebo objektívne napríklad vývojom životných nákladov. V zmysle valorizačnej klauzuly obsiahnutej v § 78 ods. 3 už vývoj životných nákladov je objektívnou okolnosťou, ktorá sama osebe môže odôvodniť zmenu výšky výživného. Zmena výšky výživného je pritom možná najskôr od času, keď došlo k zmene pomerov.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať mu

výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciu povinnosť iných povinných voči týmto osobám.

Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobkové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania vtedy, ak sa preukáže, že to bol rodič, ktorý sa vzdal bez vážneho dôvodu výhodnejšieho zamestnania alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku.

Keďže daná vec, ktorá je vecou starostlivosti súdu o maloletých v zmysle § 81 ods. 1 O.s.p., podľa § 120 ods. 2 O.s.p. súd je v takomto konaní povinný vykonať nielen dôkazy, ktoré navrhnú účastníci konania, ale i ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu.

Pod odňatím možnosti účastníka konať pred súdom treba rozumieť taký závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie, a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Riuz v. Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis v. Grécké z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny stav (uznesenie Ústavného súdu z 23. júna 2004 sp. zn. III.209/2004).

Porovnávajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvého stupňa s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť aký myšlienkový postup viedol súd k záveru, že sú splnené podmienky pre zvýšenie výživného, najmä ktoré konkrétne zmeny pomerov ktorého z účastníkov považoval relevantné natoľko, že odôvodňujú

zvýšenie výživného. Samotná konštatácia pomerov účastníkov v čase predchádzajúceho rozhodnutia a aktuálne nie je v tomto smere postačujúca, keďže súd musí v zmysle cit. ust. § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine a § 163 ods. 1 O.s.p. zistiť konkrétne zmeny pomerov vedúce k rozhodnutiu a tieto náležite vyhodnotiť.

Ako to správne namietal otec maloletých detí v odvolaní, z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, že by sa súd prvého stupňa zaoberal ako aj náležite zisťoval a následne aj zhodnotil príjem matky vo vzťahu aj k jej zákonnej vyživovacej povinnosti k maloletým deťom. Podľa zaužívanej súdnej praxe pritom platí, že aby súd získal objektívnu informáciu o príjmoch rodiča, je nevyhnuté zabezpečiť si vierohodné potvrdenie o jeho skutočnom príjme za posledných 12 mesiacov. V rozsudku pritom prvostupňový súd uvádza, že príjem matky na skrátený pracovný úväzok v spoločnosti I. Y. L., s.r.o. Z., kde pracuje ako predavačka v období od 1.4.2012 do 31.10.2013, vyjmúc mesiace máj, jún, júl 2013, kedy zarobila po 551 eur mesačne, dosahuje priemerný mesačný čistý zárobok v sume 70,33 Eur. Poberá prídavky na obe maloleté deti, na každé v sume 23,10 Eur mesačne, pričom s oboma deťmi žije v dvojizbovom byte v Z., na kúpu ktorého si zobrala úver vo výške 33 200 Eur, ktorý spláca po 157 Eur mesačne. Mesačné splátky hypotéky na tento byt jej zatiaľ platí zamestnávateľ ako kompenzáciu mzdy, keďže potrebuje, aby niekedy pracovala i viac hodín (?). Takýto záver je nepreskúmateľný a nie je z neho možné vyvodiť z akého príjmu matky súd prvého stupňa pri rozhodovaní vôbec vychádzal. Tu je potrebné poukázať na to, že z potvrdenia zamestnávateľa matky o výške jej príjmu za sledované obdobie od apríla 2012 do októbra 2013 (č.i. 45 spisu) vôbec nevyplýva matkou tvrdené vykonávanie zrážok z jej mzdy na mesačné splátky jej hypotekárneho úveru na kúpu bytu vo výške 157 Eur. Pokiaľ sa tak aj uskutočňuje, je to potrebné riadne vydokladovať. Rovnako samotná zdokladovaná výška príjmu matky v priemere 146,25 Eur mesačne (celkový čistý príjem za uvádzané obdobie 2 778,70 Eur delene 19 mesiacov) sa javí byť aj pri tvrdenom skrátenom pracovnom úväzku matky (táto skutočnosť tiež nebola súdom prvého stupňa u zamestnávateľa preverená) nepravdepodobná, keď okrem kalendárnych mesiacov máj, jún a júl 2013 (len tu matka dosiahla príjem niečo málo cez 550 Eur v čistom) sa priemerný čistý mesačný príjem matky pohyboval v priemere vo výške 70,33 Eur (1 125,35 Eur celkovo za sledovaných ostatných 16 mesiacov), pričom minimálna mzda bola od 1.1.2013 stanovená Nariadením vlády č. 326/2012 Z.z. na sumu 337,70 Eur v hrubom, čo v čistom predstavuje sumu 292,40 Eur a na rok 2012 určená Nariadením vlády č. 343/2011 Z.z., sumou 327,20 Eur v hrubom, čo v čistom predstavuje sumu 283,38 Eur. Napokon odvolací súd nemohol ponechať bez povšimnutia ani tú odvolaciu námietku otca, podľa ktorej sa javí byť skutočne nepravdepodobné, či pri takto zdokladovanom príjme matky, by tento mohol postačovať príslušnému peňažnému ústavu na schválenie poskytnutia hypotekárneho úveru. Tu je potom na mieste odvolacím súdom zdôrazniť, že v zmysle cit. § 120 ods. 2 O.s.p. v danej veci, ktorú bolo možné v zmysle § 81 ods. 1 O.s.p. začať aj bez návrhu, súd bol povinný vykonať všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu i ak by ich účastníci nenavrhli.

Napokon k odvolacej námietke otca, podľa ktorej spochybňuje vo veci podané stanovisko kolízneho opatrovníka, pretože matka maloletých detí pracovala jeden rok ako sociálna pracovníčka odvolací súd konštatuje nasledovné. V zmysle ust. § 73 ods. 2 písm. b) bod 2 a § 90 Ods. 4 písm. a) zák. č. 305/2005 Z.z., miestne príslušným priamo zo zákona na vykonávanie funkcie kolízneho opatrovníka podľa § 31 ods. 2 Zákona o rodine je ten úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, v obvode ktorého má maloleté dieťa obvyklý pobyt, ide o miesto, kde sa daná osoba zdržiava s úmyslom dlhodobejšie sa tam zdržiavať, pričom sa vyžaduje i určité trvanie tohto stavu. Z uvedeného vyplýva, že obvyklý pobyt maloletých detí je v obvode Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Senici. Tento úrad je potom priamo zo zákona miestne príslušným na vykonávanie funkcie kolízneho opatrovníka v danom konaní. Keďže v citovanom zákone ani v iných súvisiacich právnych normách, nejestvuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo vylúčenie či zámenu zákonom stanoveného miestne príslušného úradu za iný úrad, nejestvuje žiaden zákonný podklad pre vylúčenie príslušného úradu. Odvolací súd na záver zdôrazňuje, že úrad má zákonnú povinnosť zastupovať výlučne záujmy dieťaťa a nie niektorého z rodičov (cit. § 61 Zákona o rodine) a že za opatrovníka maloletým deťom bol ustanovený predmetný úrad ako právnická osoba, pričom je vecou kompetentných zamestnancov úradu, ktorého konkrétneho pracovníka poveria povinnosťou zastupovať maloleté deti v konaní. Prípadná otázka vylúčenia takéhoto pracovníka nejustičného orgánu z dôvodu jeho možnej zaujatosti môže byť z podnetu účastníka riešená mimo súdneho konania nadriadeným povereným zamestnancom úradu.

Keďže prvostupňový súd neodôvodnením napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. porušil zákonom dané procesné práva účastníkov, odňal im tým možnosť konať pred súdom. Bolo preto

nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude opätovne vyhodnotiť všetky okolnosti daného prípadu, v potrebnom rozsahu doplniť dokazovanie, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.